– ואין אוסרין על היחוד לימא דלא כרבי יהושע

And we do not prohibit a woman on account of seclusion; should we say that this ruling is not according to ".".

OVERVIEW

The גמרא cites the opinion of רב; if a married woman secludes herself with a stranger, she is permitted to return to her husband. We do not assume that she was [ברצון] (which would have prohibited her from returning to her husband). We derive from the ruling of רב that a יחוד does not presume a claims that this ruling is incompatible with the ruling of ר"י מבכסדלות מבכסדלות to יחוד who maintains that מדברת מדברת means (only) איחוד - נסתרה (לנתין נלממזר). In this case of יחוד it is the opinion of יחוד that an unmarried woman becomes אסורה לכהונה because we assume that (לנתין ולממזר). It is apparent that יחוד maintains that by a יחוד it is a presumption of בביאה ולביאה. ביאה there is a presumption of יחוד because we assume that ר"י there is a presumption of בביאה ולביאה ביאה ביאה לבוונון ולממזר).

מוספות asks:

- תימה לרבי שמשון בן אברהם דלזעירי (נמי) דאמר נסתרה

The אין אוסרין על is perplexed by the s'גמרא' assumption that the אין אוסרין על for (even) is incompatible with the view of ר"י according to זעירי for (even) according to עדים who maintains that מדברת means מדברת; there were no עדים means, nevertheless the משנה

איירי כגון דמודה היא שנבעלה -

is discussing a case where for instance she admits that she was בעלה will immediately prove). Therefore there is no comparison to the דב . רב חב היחוד will immediately prove). Therefore there is no comparison to the די סל מין אין אוסרין על היחוד (the married woman maintains that) there was no אין אוסרין (ביאה merely זעירי will agree (even according to אין אוסרין ואין אוסרין אין אוסרין ואין אוסרין שונה is discussing a case where the (unmarried) woman claims לכשר נבעלתי לכשר נבעלתי משנה is not discussing a case of משנה is not discussing a case of החוד, but rather a case of ביאה.

 2 The contradiction is (even) somewhat magnified. ר"י maintains that not only is there a presumption of ביאה by יחוד, but also a presumption of נבעלה לנתין ולממזר.

 $^{^{1}}$ See following תוספות ד"ה מעלה, that רב is discussing a case of an אשת.

³ חוספות maintains (originally) that the contradiction between הוספות "ה is concerning הוספות does not want to interpret that the contradiction is concerning how we rule by a ספק (יהוד) is lenient by a (יהוד) is strict by a (ביאה) asserts later that there is a difficulty in assuming that this is the contradiction. One reason may be that we cannot compare the ספק של ביאה to the ספק של נחין וממזר לה ספק של ביאה לה כיאה לה כי

תוספות will now prove that (even according to זעירי) when ר"י states 'הרי זו בחזקת בעולה וכו', it is only in a case where she claims לא, but not in a case where she claims לא נבעלתי:

דאי אמרה לא נבעלתי אם כן הוי ספק ספיקא⁴ -

For if she claimed לא נבעלתי, she would be believed for then, this claim of לא נבעלתי makes it a doubt within a doubt; one doubt is if she was נבעלתי at all (then she is certainly בעלה, and even if she was נבעלה, there still remains a doubt that perhaps she was כשר to a כשר (and she is still כשרה לכהונה). In the case of a ספק ספיקא we know –

דמכשיר רבי יהושע כדאמר לקמן התם ספק ספיקא -

that ר"י would approve her marrying into גמרא states later 'there it is a מכשיר. and therefore מכשיר. It is evident from that גמרא that in the case of נסתרה the woman claims נבעלתי לכשר (otherwise it would be a ספק ספיקא and she would be כשרה). The question remains; there is no contradiction between ר"י and ב. רב maintains אין אוסרין על היחוד in a case of יחוד only. However ר"י is discussing a case where we know there was ביאה, by her admission that (לכשר. It is not merely a case of יחוד.

מוספות answers:

ויש לומר דלעולם איירי דקאמרה לא נבעלה⁶ -

And one can say that really the משנה is discussing a case where she claims that she was not גבעלה, and the reason she is not believed (according to ר"י) even though it is (seemingly) מפק ספיקא is because –

וחשיב ליה חדא ספיקא דאין אפוטרופוס לעריות -

It is considered as one ספק ספיקא. It is assumed that she was נבעלה. The only ספק is if it was לנתין ולממזר or לנתין ולממזר. The reason we consider her as נבעלה is **for there is no 'guardian** in regards to **illicit relationships'**; we assume that if she was נסתרה, there was a ביאה. The only ספק is if it was לנתין or לנתין ולממזר. The contradiction between רב is now apparent; רב maintains that אין אוסרין על היחוד, that יחוד does not presume ביאה. However ר"י maintains that if she was נסתרה it is

ו הדאי ביאה. It should be borne in mind however, that in either case there is only one ספק. If there was ביאה in the case of רב (no matter with whom) she is אסורה לבעלה. See later in this תוספות (footnote # 9) and 'Thinking it over' #3.

⁴ See 'Thinking it over' # 4.

⁵ אמרא there cites an opinion of "י in another משנה (concerning אלמנת עיסה) which (seemingly) contradicts his opinion in our משנה that the woman is אינה נאמנת. The גמרא resolves the contradiction by stating that אלמנת עיסה is a ספק ספיקא and therefore even ר"י agrees that she is מותרת. The case of אלמנת עיסה is discussed at length in the גמרא there.

⁶ See 'Thinking it over' # 2.

assumed that she was also נבעלה.

תוספות has a difficulty with this explanation:

אבל קשה דבהדיא משמע בריש פרק שני (לקמן טז,א) דאיירי בנבעלת -However there is a difficulty for it is clearly indicated in the beginning of the second פרק that according to משנה is discussing a case where it is known (through her admission) that she was – נבעלה

- דקאמר מאי מדברת נסתרה דקאמר הניחא לזעירי דאמר מאי

For the גמרא there states: 'according to זעירי it is understood that there is a מיגו (issue) for זעירי maintains that the meaning of זעירי; therefore there is a מדברת in the case of מדברת –

דמגו דאי בעיא אמרה לא נבעלתי מהימנא⁸ כולי -

For 'since' if she would have claimed, 'I was not נבעלה she would have been believed, etc.; therefore she is believed when she claims לכשר נבעלתי. It is evident from that גמרא that in the case of מדברת she is claiming לכשר נבעלתי, and not לא she would have claimed נבעלתי. The original question of נבעלתי returns. There is no contradiction between ר"ר (who is discussing a case of יהוד) and the case of בעלתי (לכשר) נבעלתי (לכשר).

מוספות answers:

לכך נראה דפריך לזעירי דבספיקא חדא אסרינן לה

Therefore it seems that the challenge of the גמרא is that according to זעירי, is that according to גמרא, is that according to מדק forbids her to marry into בהונה (even) on the basis of one ספק (whether she was בעלה to a כשר or to a כשר (נתין וממזר – -

יהוד דאשת איש דספיקא חדא היא ואין אוסרין על היחוד For the יהוד of an אשת איש with a stranger which is also (only) one יספק;
whether or not there was ביאה and we do not forbid her to her husband because of the יהוד. The contradiction between איסור is that י"י invokes an איסור on the basis of a פפק while יספק יויעסר on the basis of a פפק?

תוספות remains somewhat dissatisfied with this answer:

וקצת קשה דלכאורה נראה דיחוד איחוד פריך –

7

 $^{^7}$ The מברא גמרא הוא מגר השוח בי" admits to ר"ג ור"א that a certain type of מגו (which is mentioned in פרק ב') is effective; but not the type of מגו that מגו maintain in the first פרק. The מגר המרא then attempts to discern where there is an effective מגרא in the first פרק (according to מברא בר"ג ור"א). The מגרא concludes that according to זעירי, there is an effective מגר מגר מגרא in the case of ראוה מדברת.

⁸ In our text the מגירסא is: 'מגו מהימנא' is uritten בעלתי אמרה לא נבעלתי אמרה לא נבעלתי 'is written adjacent מאור מון. או איז מהימנא' and not as in תוספות, near the words א נבעלתי. See 'Thinking it over' # 1.

 $^{^9}$ In this answer תוספות disregards any differences between the types of ספיקות. See footnote # 3.

And it is somewhat difficult to accept this interpretation for it seemingly appears from the אומרא (as תוספות will shortly prove) that the challenge was from one case of יהוד on another case of יהוד; from the case of אין אוסרין וכו' (שאין אוסרין וכו' to the case of זעירי על היחוד is דיי ועורי של היחוד היחוד ווער מחברת (עלכשר) אוסר, since we have proven that (even) in the case of מספק it is not a situation of (merely) אוירי של יחוד (עלכשר), but rather a case of a ספק to whom she was זעירי שלה נבעלה.

תוספות will now explain why it is assumed that the גמרא asked מספק and not מספק אספק אספק.

מדפריך לזעירי ולא לרב אסי:

SUMMARY

Originally תוספות assumes that (according to זעירי) in the case of ראוה מדברת, the woman claims לא נבעלתי. The conclusion (based on the second פרק) is that she claims לכשר נבעלתי.

תוספות concludes that the contradiction between רו"י (according to זעירי) and is in regards how to deal with a (איסור חב. ספק מיסור) אין אוסרין על maintains רב. ספק ביאה לנתין ולממזר maintains that a מותר היחוד, that a (פיץ ביאה לנתין ולממזר maintains that a מותר ולממזר ולממזר ולממזר. It is not clear why the same question does not apply to ר"י) מכרסילוות אסיר מכרסילוות אסיר ולממזר מברסילוות אסיר מברסילוות מברסילוות אסיר מברסילוות אסיר מברסילוות אסיר מברסילוות אסיר מברסילוות אסיר מברסילוות מברסילוות אסיר מברסילוות אסיר מברסילוות מברסילוות אסיר מברסילוות אסיר מברסילוות אסיר מברסילוות מברסילוות אסיר מברסילוות מברסילוות אסיר מברסילוות מברסילות מברסילוות מברסילות מברסילות מברסילוות מברסילות מברסי

THINKING IT OVER

1. Is there any difference whether we are זראי גורס like תוספות that 'דאי אמרה 'דאי אמרה או גורס ווke וועפות 'דאי אמרה 'דאי אמרה (לכשר) כי אמרה (לכשר) בעלתי מהימנא' $?^{10}$

_

¹⁰ See footnote # 8. See w"שת.

- 2. Originally תוספות maintained that she is claiming לא נבעלתי. How can we reconcile this with our משנה, where she states 'איש פלוני וכהן הוא'; she does not say איש פלוני! 12
- 3. In the תוספות הוה אמינא תוספות that the question (on ידוד איחוד (why indeed did not the גמרא ask a similar question of ספק אספק (even) according to ספק אספק? 13
- 4. Initially תוספות assumed that she must be saying לכשר נבעלתי, for if she claimed א she would be מותר, since it is a ספיקא. However if she is believed to claim לא נבעלתי then she should also be believed that לכשר for she has a גבעלתי to claim 'לא נבעלתי 15

¹¹ See footnote # 6.

 $^{^{12}}$ See אילת השחר.

¹³ See footnote # 3.

¹⁴ See footnote # 4.

ולנ"י, See פנ"י.